

	Strana
Editorial	
Ohlédnutí.....	2
Ještě jedno ohlédnutí	
Kázání kardinála Schönborna v Mariazell.....	3
Evropská unie ?.....	6
Z farní kroniky	
Léta 1929 - 30 (přepis farní kroniky)	10
Kapitoly z církevního práva	
Posvěcující služba církve I. (Markéta Konečná)	12
Ekumena v Olešnici ?	
Rozhovor.....	14
Okénko pro nemocné - 9. - Bůh nás nezlame (o.J.Šik).....	21
Ze života církve aktuálně	
Symposium o ekumenismu.....	22
Nová kniha Jana Pavla II.	23
Komu slouží média (diktatura povrchnosti)	23
EU a křesťanství (různé informace)	25
Obrana života je úkolem každého	27
Informace z činnosti EFR.....	28
Ze života farnosti:	
► Svátosti a svátostiny, bohoslužby ve Svatém týdnu.....	30

Milí farníci !

Uběhly dva měsíce a vy dostáváte do rukou další číslo farního zpravodaje. A opět začíná poděkováním. Máme za sebou oficiální vstup do rodiny západní části evropských národů, která se hlásí k iniciativě praktikujícího katolíka Roberta Schumana. S ní předstoupil jako francouzský ministr zahraničí 9. května 1950 před veřejnost a ona v pozvolném procesu vyústila do dnešní mnohotvárné podoby projektu nazývaného Evropská unie. Z výsledků prvních voleb do evropského parlamentu v našem městečku je zřejmé, že vám není tato iniciativa úplně cizí. Děkuji Vám za to, že nejste lhostejní vůči utváření budoucnosti.

Chci také poděkovat - a současně vyjádřit svůj obdiv - účastníkům a účastnicím poutě do Mariazell. Především mám na mysli některé z nás, kteří počítali s tím, že bude k dispozici kyvadlová doprava a simultánní překlad modliteb a kázání do sluchátek. Bylo neuvěřitelné kolik smyslu pro humor jim zůstalo po organizačním fiasku, které museli zakusit; kolik vroucnosti a ochoty přinést Bohu obět bylo možno vycítit z modliteb při zpáteční cestě. Díky tomu zůstává uvnitř, v srdci, hluboký pokoj a vnitřní radost. Byla to cenná zkušenost. Jestliže se vůči všem výzvám budoucnosti postavíme se stejnou odvahou, nemáme se čeho bát.

Dík patří také všem, kteří pomohli připravit slavení velikonočních svátků, připravili a účastnili se slavení farní mše svaté v Ústupu a ve Lhotě. Velký dík za impulsy týkající se zasvěcení Matce Boží Panně Marii, iniciativy směřující k uctění památky bratří Tocháčků ze Křtěnova, za zorganizování pravidelné „audience“ hasičských sborů působících na území naší farnosti při nedělní mši svaté. Sluší se na tomto místě poděkovat také těm, kteří obětavě připravovali nedělní katecheze pro děti, za pečlivou přípravu materiálů pro děti určenou pro dobu adventní a postní. Děkuji také za vedení kroužků a výuku náboženství dětí z 1. a 2. třídy.

A nakonec velký dík všem, kteří ochotně přispívají - konkrétní prací i finančními dary - při opravě věže kostela. **Pustili jsme se do díla, které nás mnohonásobně převyšuje, a které nás má také mnohonásobně přežít** (v rubrice o činnostech EFR budete seznámeni se stavem našich financí a předběžnými odhady zbývajících nákladů). Proto také učiníme vše, aby nezůstalo zapomenuto.

První slavnost, kterou chceme poděkovat Bohu i lidem za toto dílo, nás čeká v neděli 18. července. Po mši svaté v 11.00 hod bude do schránky - pro tento účel vyrobené - uložena nová pamětní listina, seznam těch, kteří přispěli svou brigádnickou prací a několik mincí. Schránka bude zaletována a během instalace kříže na špičce kostela vložena do makovice na níž kříž stojí. Na tuto slavnost byli již pozváni - a svoji účast přislíbili - pan hejtman Jihomoravského kraje, náš pan starosta a paní farářka místního sboru Českobratrské církve. Pozvánky obdrží též starostové obcí patřících do naší farnosti, zástupci firem podílejících se na rekonstrukci věže a členové Sboru dobrovolných hasičů v Olešnici. Ti všichni jsou zváni, aby se svým podpisem postavili za poselství určené budoucím generacím.

Průběhem této slavnosti a obsahem poselství pamětní listiny se budeme podrobněji zabývat v následujícím čísle Farního zpravodaje.

Krásné prožití dnů letních prázdnin přeje a vyprošuje

Roman Strossa, farář

Jako křesťané žijeme s vědomím, že u Boha není nic ztraceno

1. Dnešní Písmo svaté nám připomíná dvě události. Pomáhají nám, abychom pochopili něco z významu této velké „Pouti národů“.

Je to svatba v Káni Galililské. Ježíš, jeho Matka Maria a učedníci jsou mezi pozvanými k oslavě. Poprvé je zřejmé, že tam, kde je přítomna Boží sláva v osobě Ježíše, nic není nemožné. Voda se stává vínem, jež je hlubokým symbolem pravdy, radosti a života.

I my jsme se sešli k velkému svátku. K slavnostní liturgii – na svatbu lásky mezi Bohem a člověkem. Ježíš je mezi námi – a Maria, jeho Matka. Pozorně si všímá, co potřebujeme a co nám chybí. My jsme se stali křtem Ježíšovými učedníky. Nám říká Matka Boží ono veliké, zůstávající slovo: „Udělejte všechno, co ON vám řekne“. V této chvíli se tato Mariina slova stávají také otázkou adresovanou každému z nás.

° Slyšeli jsme, co nám říkal On – jako lidé mezi lidmi, jako národy mezi národy, jako křesťané mezi křesťany?

° Má s tím něco společného osud Evropy, že příliš často zapomínáme na toto slovo, že je příliš často zrazujeme?

° A znamená naše rozhodnutí putovat sem, že jsme se poučili z toho, co se událo na území Evropy – jako lidé, jako národy, jako křesťané?

2. A tu je vyprávění ze Skutků apoštolů: apoštolové, ženy, Ježíšovi příbuzní – ti všichni jsou s Marií ve večereadle shromáždění k modlitbě. Čekají na to, co jim přislíbil Zmrtvýchvstálý: „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí“.

Toto místo zde s pohledem na basiliku v Mariazell je dnes velké večereadlo. Jsme zde také shromáždění v očekávání Letnic – ženy a muži, mladí i staří, kněží i laikové. Společně prosíme o tuto sílu Ducha svatého. O jeho přispění pro naše země a národy. A o pokoj v této Evropě, která byla rozdělena za tak hrozných, úděsných bolestí – a pomalu srůstá za tolika nadějí ale také pochybností a obav. Prosíme o sílu shůry, abychom poznali, co je správné a abychom to konali. O odvahu k svědectví pro naši víru.

3. Statisíce, ba miliony lidí v minulých letech zakusili, jak může být vysoká cena této odvahy. Mnoho z nich, milé sestry a bratři, kteří dnes žijí ve svobodě a účastní se této „pouti národů“ zažili na vlastní kůži, na osudu svých rodin, jak úděsné utrpení přinesly protikřesťanské a bezbožecké ideologie nacismu a komunismu do našich zemí. Pro ně platí slovo sv. Petra, jež jsme slyšeli v dnešním 2. čtení: „I kdybyste museli trpět pro spravedlnost, blaze vám!“ (1 Petr 3,14).

Tak si v této hodině připomínáme sestry a bratry, kteří pro svou víru a službu bližním zemřeli v lágrech a věznicích. Jim a všem, kteří v těžké době „měli posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu“ (srov. 1 Petr 3,15) patří náš dík a náš obdiv. Jako křesťané žijeme s vědomím, že u Boha není nic ztraceno či zapomenuto: žád-

né slzy, žádné utrpení. A my žijeme z naděje, že všechny tyto oběti padly do země, aby v této krvi prosáklé Evropě přinášely nové plody a opět přivedly starobylé křesťanské kořeny k rozkvětu.

II.Co po nás požaduje křesťanská víra dnes a k čemu si zvláště vypošujeme Boží pomoc? Tři úkoly a zároveň naděje chci vyzdvihnout:

1. Žalmista se modlí a vyznává: „Se svým Bohem zdolám hradby“ (Ž 18, 30). Uplynulo 15 let od té doby, kdy padla Želená opona - a my všichni plní vděčnosti máme na paměti rozhodující přínos našeho Svatého Otce. Ale zůstaly stát ještě některé hradby: zbytky starých předsudků, nedůvěra a svalování viny na druhé - a dívat se na druhé lidi spatra nebo mít navazájem strach jeden z druhého.

Jako křesťané prosíme o „sílu shůry“

- ° abychom zdolali tyto hradby

- ° abychom se konečně setkávali „s pohledem přímo do očí“

- ° abychom viděli Boží obraz v každém člověku – ať mluví kteroukoliv řečí, ať má jakoukoliv kulturu nebo náboženství.

Tomuto pohledu se můžeme naučit od Marie. Ona nezná žádné pohrdání druhým. Shromažďuje všechny své děti.

2. Druhá naděje, kterou nám dává víra, je pro nás důležitou pomocí při procesu srůstání Evropy. Den co den pocítujeme strach mnoha spoluobčanů, že by spojená Evropa mohla vést ke ztrátě svéráznosti a rozmanitosti v kultuře a tradici. Jako křesťané se modlíme za jednotu, v níž rozmanitost neodděluje, nýbrž obohacuje. Mariazell je pro to symbolem. Všechny naše národy jsou už dávno důvěrně blízké tomuto místu milosti.

Zde v Mariazell se hlásíme ke křesťanským základům Evropy – v jistotě, že je toho schopna, ba že je to pro ni nutné, aby sebou nesla evropské sjednocení. Jistě: Pohled na toto prostranství a desetitisíce poutníků, kteří odpovíděli na volání Matky milostí z Mariazell, nás nesmí klamat: desetiletí bezbožectví, na Východě jako na Západě, zanechalo hluboké stopy v našich národech. Tím důležitější je to, naslouchat hlasům těch, kteří nám staví před oči nenahraditelnost naší víry a naší služby na velkém staveništi Evropy.

Mám na mysli amerického učenice a věřícího Žida Josefa H.H. Weilera, který se na nás obrátil před několika dny s plamennou výzvou: On vidí křesťanství jako pramen života tohoto světadílu a jako motor evropského sjednocení.

Myslím také na muslimsky vyhraněného, bosenského básníka Dzevada Karahasa-na, který nás vyburcoval při zahájení „Středoevropského Katolického dne“, pádným slovem: „Redukovat Evropu na křesťanství, to by byla škoda. Avšak zapomenout na křesťanství, to by byla katastrofa“.

Bratři a sestry!

„Co vám řekne, udělejte!“ Pohledme v této hodině na velké Evropany, kteří přesvědčivě jednali podle Mariina slova: Udělejte, co vám řekne. Takový Benedikt

a František, velká a malá Terezie, král Štěpán a Jan Nepomucký, Cyril a Metoděj, Edith Stein a P. Maximilan Kolbe, Jan XXIII. a mladý Ivan Merz. Oni a mnoho jiných křesťanů pomáhalo budovat až po naše dny tento evropský dům. Pomohli udělat z tohoto světadílu místo lidskosti a krásy, solidarity a srdečnosti. Neúnavně bojovali proti zapomínání na Boha a nelidskosti také mezi křesťany – proti zlobě a hlouposti. Stavěli tam, kde slepá zášť vše zničila. Utěšovali a napřimovali, kde nouze a bída tlačily k zemi. Byli světlými body naděje, kde hrozilo, že noc zoufalství všechno pohltí. V nich se stal hmatatelný největší Boží dar – jeho bezmezné milosrdenství.

Jestliže oni, totiž světci ztělesňují naději Evropy na milé soužití, pak by bylo zapomenutí na křesťanství opravdu katastrofou.

III. Ale oni existují i dnes: skrytí svatí našich dnů. Hrdinové lidskosti, milosrdenství, strůjci pokoje a bojovníci za spravedlnost a solidaritu. To jsou dnešní nositelé naděje pro Evropu. Není země ani národa, který by je nepotřeboval. Co je nutno dělat?

Nejprve a především: **Evropa dnes potřebuje chránit lidský život** – od jeho počátku až do konce. Být křesťanem to znamená, ujmát se nenarozeného života a budoucí matky v nouzi nenechávat na holičkách. Být křesťanem to znamená, doprovázet umírající: „mají umírat, držíce se ruky člověka a nikdy rukou člověka“, jak prohlásil kardinál König, který je v této chvíli jistě s námi.

Evropa potřebuje spravedlnost a solidaritu. Být křesťanem, to znamená zastávat se všech, kteří nejsou s to vydržet bouřlivé změny: Mladých, kteří nevidí žádné možnosti na vzdělání, žen a mužů, kteří ztratili práci nebo se obávají o své pracovní místo, starých, kteří jsou odsouváni na okraj společnosti.

Evropa potřebuje čas a prostor pro posvátné. Bojujme tedy o to, aby neděle zůstala dnes společenství s Bohem a lidmi. **A prosím vás: hledejte možnosti, aby vaše kostely mohly být stále otevřeny.** Lidé hladoví po setkání s Bohem.

Zde v Mariazell si vyprošujeme sílu Ducha svatého. Zde svěřujeme sebe a své země, své rodiny ochraně P. Marie. Odtud chceme odcházet posílení ve víře a s pevnou nadějí v Krista, abychom v této nové Evropě vydávali svědectví těm mnoha hledajícím, skeptickým, ustrašeným a malomyslným: „Kristus je opravdu nadějí Evropy!“ V jeho duchu volá zde v Mariazell Matka Boží k nám:

Důvěřujte si navzájem – jako Bůh vám důvěřuje. Rozumějte si a snášejte se navzájem jako i On nás přijímá se všemi našimi chybami a slabostmi, naše velká slova i malé skutky. Učte se jeden od druhého - neboť v každém z vás se otevírá nový a jiný pohled na toho, který nás stvořil

Ale především se navzájem milujte – protože On nás dříve miloval a bude milovat až dokonce. Amen!

Překlad: J. Koláček S.J.

Žijeme v zajímavé době - je plná pohybu a změn. Snad právě dynamika dnešní doby je tím nejcharakterističtějším rysem našich dnů. Není snadné v tak rychlém sledu změn neztratit směr. Není snadné uchovat stálost postojů zajišťujících pevnost charakteru.

S touto nesnadností souvisí další charakteristika této doby. Člověk nejenže nestací zachytit vše co se děje, ale také jej to velmi unavuje. A tak se snadno stane, že přítomné dění (a často stačí jen jeho malá část) zcela zastíní minulost a jeho vířivost je tak intenzivní, že zcela zaměstná naši mysl i cit. Pak ztrácíme schopnost, a díky únavě, i chuť, vidět větší souvislosti a nastupuje reálné nebezpečí snadné manipulovatelnosti. Kdo nezná původ věci je v pokušení přizpůsobovat vidění světa svým omezeným zkušenostem a snaží se v zájmu celku prosadit svoje vidění světa jako jediné možné a správné. Nejinak je tomu s pohledem na projekt nesoucí název Evropská unie.

Dějinné okolnosti, konkrétní osoby a osobnosti

Píše se 20.duben 1889. V rakouském Braunau nad Innem spatří světlo světa chlapec Adolf. Otec, původním příjmením Schickelgruber přijal před 13 lety nové příjmení Hitler a pocházel z dolnorakouského Waldviertelu, chudého kraje mezi Dunajem a moravskou hranicí. Vychodil pouze obecnou školu, ale svým úsilím dosáhl až na post šéfa samostatného celního úřadu. Jeho třetí žena Klára, rozená Pölzlová byla o 20 let mladší. Byla hluboce věřící katoličkou a k víře vedla i svého syna. Adolf ji miloval. Po jistou dobu dokonce zpíval v kostelním sboru kláštera v Lambachu. Sám se s učením církve neztotožňoval, ale vůči církevní organizaci choval respekt. Matka byla ke svému synu připoutána poutem, které připomínalo „opičí lásku“. Svému synu bezpodmínečně věřila a dokud žila, finančně jej zajišťovala. Adolf nebyl studijní typ. Dvakrát neuspěl ve snaze o přijetí na vídeňskou Akademii výtvarných umění. Miloval knihy Karla Maye, hudbu Richarda Wagnera, umění a chtěl se stát malířem. Koho by napadlo,.....

.....že jméno tohoto muže vstoupí do dějin jako synonymum pro bezpříkladnou a nemilosrdnou tyranii.

V roce 1933 se Adolf Hitler stane říšským kancléřem a začne budovat novou Třetí říši. Postupně rozvíjí svou myšlenku čisté rasy a v jeho šíleném projektu vrcholí některé předchozí snahy německy mluvících státníků, filosofů i umělců. Mašinerie smrti a strachu je uvedena do pohybu. Ještě než se v květnu roku 1945 definitivně zastaví, zahynou desítky milionů lidí ve válce a v koncentračních táborech. Další miliony se budou pohřešovat nebo zůstanou do konce svého života na těle i na duši poznačení šokujícími důsledky nelidskosti nacistické ideologie.

Je však třeba poznamenat, že ani v této apokalyptické době, která nemá v

dějínách lidstva obdoby, nevládlo Německu jen nacistické kolektivní šílenství. Uvádím jeden příklad za všechny.

Sedmnáctiletý Karel Leisner píše v roce 1932 do svého deníku : „*Prý kdo není nacista není Němec. Černé dny pro Německo!*“ Čas běží dál a Hitler je stále mocnější. O sedm let později píše Karel do svého deníku : „*Právě jsem dočetl knihu Augustina Winniga „Evropa“. Hluboce mne zasáhla. Nacházím v ní všechno to co jsem nějak sám vycítil z dění času : Kristus, to je tajemství síly Evropy. Jistě to největší, nejhlubší a nejzásadnější. Poklekl jsem a poděkoval Bohu a prosil jej, aby mi dal správné místo v této velké souvislosti věcí. Všechno je milost a povolání. Pane, kde mne chceš mít ? Tam půjdu - také skrze noc a utrpení. Ano, dej mi rozkaz!*“ V té době se již připravuje na kněžské povolání. Osud vlastní země mu však není lhostejný.

O sedm měsíců později začíná jeho křížová cesta. Je udán. Nevyjádřil dostatečně soucitně svoji účast s osudem „vůdce“, na kterého byl právě spáchán atentát. Naopak. Poznamenal, že je škoda, že u toho nemohl být. To stačilo. Stráví 2003 krutých dní v koncentračním táboře Dachau, který byl postaven již v roce 1934 pro domácí odpůrce Hitlerova režimu, a který se později stane koncentračním sběrným táborem pro kněze z celé Evropy. Tam je nakonec tajně vysvěcen. Slavil jednu jedinou mši svatou - primiční v Dachau. 29. dubna 1945 je osvobozen. Umírá 16. června téhož roku na následky věznění.

V posledním zápis v deníku čteme : „*Pouze jediné! Ty, ubohá Evropo, zpátky ke svému Pánu Ježíši Kristu! Tam je tvůj pramen pro to nejkrásnější, co nešeš. Zpátky k čerstvému prameni právě božské síly! Spasiteli, kéž smím být pro tento cíl alespoň trochu Tvým nástrojem, ó, snažně Tě o to prosím.*“

23. června 1996 byl v Berlíně blahověn Svatým otcem Janem Pavlem II.

Bilance II. světové války

Čísla jsou úděsná. V bojích padlo přes 22.000.000 vojáků a 16.000.000 civilistů bylo zabito. V koncentračních táborech bylo umučeno 4.200.000 lidí. Zraněno bylo bezmála 4.000.000 vojáků, pohřešováno 1.500.000. Abychom si uvědomili celou děsivost těchto počtů, musíme vidět rodiny zabitých a postižených - konkrétní ženy a muže, děti, jejich rodiče a sourozence. Lze vypovědět co se stalo s „duší“ kontinentu, který zakusil takové zpuštění ?

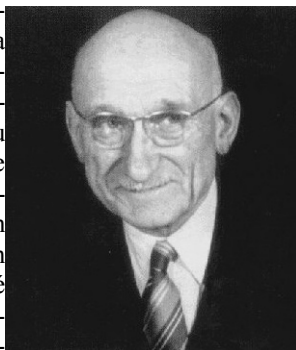
Tím však tragédie nekončí. Oddych, který měl po válce následovat, Evropánům není dopřán. Sotvaže skončila válka, již se rýsuje nebezpečí III. světové války mezi Západem a Východem. 24. dubna 1947 troskotá moskevská konference o německé otázce. Západ dochází k přesvědčení, že Sovětský svaz představuje bezprostřední nebezpečí pro západní demokracie. V říjnu 1947 je založena Kominforma, světové spojení komunistických stran, 25. února 1948 převzali komunisté moc v

Československu a rozpoutali nelítostný třídní teror, chystá se rozdělení Berlína. 4. dubna je podepsána Severoatlantická smlouva a v září 1949 testuje Sovětský svaz svoji vlastní atomovou bombu. Šíří se atmosféra strachu, která byla již tehdy označena jako „studená válka“.

Je ustavena Spolková republika Německo, která po přijetí ústavy dne 23. května 1949 začíná sama řídit svoji vnitřní politiku. Vzniká nové ohnisko sporů mezi Západem a Východem. USA chtějí urychlit hospodářskou obnovu válkou zpusťosené země a též se objevují hlasy žádající znovuvybrojení této poražené země. Blíží se okamžik, který vejde do dějin jako den zrození projektu, který ponese název Evropské společenství uhlí a oceli (ESUO). Ale nepředbíhejme.

Den zrození

Tlak z Washingtonu staví francouzskou diplomacii mezi dva mlýnské kameny : Buď ustoupí tomuto tlaku a vrátí Německu vládu nad Porúřím a Sárskem a dostane se těžkého rozporu s domácím veřejným míněním, nebo setrvá strnule na své pozici, poukazujíc na původce válečného konfliktu, a pak ve vztahu k Německu nastane patová situace, která se může stát záminkou pro zahájení III. Světové války. Na jaře roku 1950 nastává hodina pravdy. Na jeviště dějin vstupuje muž, praktický katolík, ministr zahraničí Francie Robert Schuman. Pověřen svým britským a americkým kolegou - po absolvování složitých, velmi náročných jednání a po dosažení dohody francouzské a německé vlády - přednáší návrh znovuzáčlenění Spolkové republiky Německo do společenství západních zemí. Stalo se tak 9. května v 16.00 hodin v Salon de l'Horloge v Quai d'Orsay. Ještě než deklaraci přečetl, předeslal několik úvodních vět : „ *Nejde již o prázdná slova, nýbrž o odvážný a konstruktivní čin. Francie začala jednat a následky jejího jednání mohou být nedozírné. A doufáme, že budou. **Francie jednala v první řadě v zájmu míru. Aby mír měl opravdovou šanci, musí nejprve existovat Evropa. Téměř na den přesně pět let po bezpodmínečné kapitulaci Německa činí Francie první rozhodující krok pro výstavbu Evropy a zapojuje do ní i Německo. Tím se musí zásadně změnit poměry v Evropě. Tyto změny umožní další spolupráci, která byla dosud nemyslitelná.*** “

Úvod deklarace z 9. května 1950

Světový mír by nemohl být zachován bez tvůrčího úsilí, jež je úměrné nebezpečím, která tento mír ohrožují.

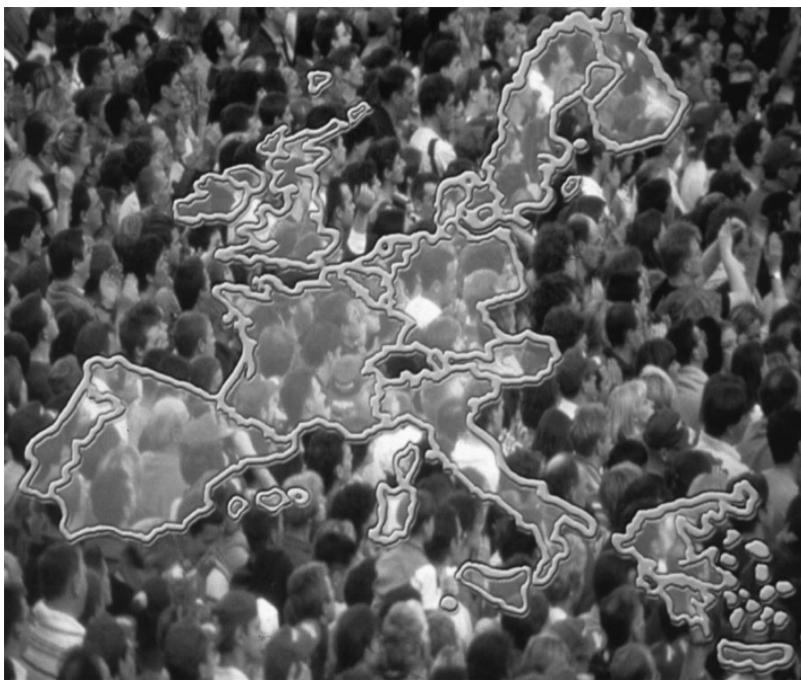
Přínos, kterým organizovaná a živá Evropa může přispět civilizaci, je nezbytný pro udržení mírových vztahů. Tím, že už dvacet let Francie usiluje o sjednocenou Evropu, sleduje především jediný cíl - sloužit míru. Evropa vy-

tvořena nebyla, zažili jsme válku.

Společná Evropa se nevytvoří najednou, ani jako nějaká společná stavba : uskuteční se konkrétními kroky, vytvářejíc nejprve skutečnou solidaritu. Sdružení evropských národů vyžaduje, aby se skoncovalo s letitým nepřátelstvím mezi Francií a Německem : cokoli se podnikne v tomto směru, se musí týkat především Francie a Německa.

(pokračování v příštím čísle)

Připravil p. Roman Strossa

Evropská unie před rozšířením

1929

Rok 1929 začal krutou, ba velmi krutou zimou. Mrazy -20°C , ba až -28°C nebyly vzácností. Stromy mnoho utrpěly, hrušky, kaštany pukaly, ba i domy dostávaly trhliny. Jehličí na kraji lesa mrazem zčervenalo, uprostřed lesa neobstály mladé jedle, obojí pomrzly. Lidem mnoho ve sklepích brambory a řepa zmrzly. Byl nářek veliký. V kostele v kalichu při mši nejednou voda zmrzla, ba i víno, nabývá vzezření drobné krupice. Kněz rozechříval zmrzlinu v kalichu, když sám měl prsty jako kolky, přestydle. Bohudíky i při těch mrazích bývala návštěva chrámu Páně dobrá, ač ovšem poněkud slabší než jindy. Zima trvala dlouho. Po velikonocích teprve začalo se na poli pracovati. Pozdní citelné mrazíky zničili sazenici řepnou, pro zdejší kraj nezbytnou. Také byly obavy z povodně při náhlém tání a zamrzlých potocích, povodeň nenastala a sníh beze škody, nenápadně, se vytratil.

1930

O generální visitaci v děkanství Bystřickém právě vykonané vyslovil se nejd. pan biskup Josef Kupka přípisem z 27.1. 1930 č. 334 za horlivost a obětavost kléru s pochvalou. Pokud se týká Olešnice poznamenává se ve vyřízení následovně:

V Olešnici jsem byl velice spokojen. Chrám Páně jest ve velmi dobrém stavu, všude čisto. Děti vesměs velmi krásně odpovídaly. I pan farář i pan kooperátor jsou dobří a pilní katecheté. Spolkový život jest v rozkvětu. Potěšující jest velká účast dětí při sv. přijímání. K prvnímu přijímání připravují se děti již v 2. třídě a to s dobrým výsledkem. Velký průvod na hřbitov!

Po generální visitaci počaly ojedinele přistupovati ke sv. přijímání častěji, ba i Anna Stejskalová denně, dítky ještě před šestým rokem. Byly připravovány od rodičů a od pana kaplana. Častěji přicházely děti školní ze Lhoty ke sv. přijímání vedeny jsouce terciářkou tamější Žofíí Sýsovou. Dle nařízení obsaženém v č. 5, VI připojuje se dodatek:

Horlivost farníků o církevní budovy, zvláště chrámy Páně, ani válkou ani po válce neutuchla ba ještě stoupla. Ochotu v té věci projevoval i patronátní úřad v Kunštátě. Bohužel, boháči ať rolníci ať živnostníci, učinili si svým bohem mamon, a víc a více se chrámu Páně vyhýbali, tím i sv. svátostem. Ti politicky náleželi různým stranám liberálním, ale většina až na Kněževes, odkud zedníci odcházejíce do světa za svým povoláním, přinesli komunismus a tím i nevěru. I v Olešnici komunismus mezi dělným lidem se vymohl a s ním i odpady. K odpadům sváděli je někteří učitelé, hlavně Adolf Kafka z Louky, který hrál po válce v Olešnici protináboženský prim, Rudolf Novotný s manželkou a Josef Král, poslední ze školy

v Olešnici. Od roku 1918 až do 12. 2. 1930 tak odpadlo 78 katolíků, dospělých i malých. Agitoval v té věci i tehdejší zdejší pastor František Dobiáš, přemlouváním soukromně, tábory na náměstí 6/7, pořádanými večírky ve fáře ev. čsbr. s různými atrakcemi pořádanými. Velkou účast na odpadech měl i zdejší Sokol, který pořádal přednášky, kde se k odpadu např. od spisovatele Jana Herbena výslovně vyzývalo. Ještě štěstí, že jádro obyvatelstva mělo pevnou víru a mělo v paměti strohé počínání některých učitelů z dob válečných rekvizic a shánění válečných půjček. V té věci vynikli ev. čsbr. Josef Koráb a František Fiala, na něhož mají lidé v té věci velmi smutné vzpomínky, jak hrozili, jak i cesty ponechávali na výživu lidem. František Fiala však kajícím nedlouho po válce zemřel. Poměr mezi kněžstvem a učitelstvem se velmi po válce zkalil. Někteří učitelé a byli to i bývalí žáci tehdejšího faráře rádi proti náboženství při vyučování zarejdlili, rodiče dítek se to dověděli, do školy přicházeli se ozvat, želovalo se, ale vše marně. Tehdejší inspektor školní Menšík učitele chránil. Následek toho byl, že rodiče otupěli, nemohouce se ani úřadů dovolati nápravy. S lety běsnění učitelstva nevěreckého prostávalo. Byl-li některý učitel věřící ustanoven do Olešnice a nevěrci vycítili, že s nimi netáhne, byl z Olešnice odstraněn, přeložen. Pobyt kněze ve škole byl pravým martyriem. Kněz při kázni žactva k tomu ještě povolující odcházel domů utmáčen pokleslý – civilních sňatků, rozvodů a rozluk, nekřtěných dítek až na nepatrné výjimky byla farnost uchráněna, ač nelze tvrdit, že by nekřtěné děti, Čechoslováci v Olešnici nebyli. Tyto výstřelky sem přinášeli dělníci, učitelé a řemeslníci, kteří většinou byli proti církvi katolické nepřátelští.

Ve všech obcích mívala lidová strana, která považována byla za katolickou sama v sobě největší počet hlasů, třebaž všechny ostatní strany se proti spojovaly.

Úbytek porodů dokazují smutné matriky.

Posvěcující služba církve I.

Posvěcující službu plní církev zvláště posvátnou liturgií, která je chápána jako uskutečňování kněžské služby Ježíše Krista. Službu posvěcování konají především biskupové, dále kněží a jáhni. Také ostatní věřící se podílejí na službě posvěcování určitým způsobem, a to aktivní účastí na liturgických slavnostech, zvláštním způsobem se podílejí rodiče svým manželským životem a křesťanskou výchovou dětí.

Zvláštními prostředky Boží milosti jsou svátosti. Svátosti Nového zákona, ustanovené Ježíšem Kristem a svěcené církví, jsou, jako úkony Krista a církve, znamením a prostředky, jimiž se vyjadřuje a posiluje víra, vzdává pocta Bohu a uskutečňuje posvěcení lidí. Svátostí máme sedm: křest, biřmování, Nejsvětější Eucharistie, svátost smíření, pomazání nemocných, kněžství, manželství.

Základní formou **křtu** je křest dospělých, který předpokládá křtěncovo vyznání víry. Křest dítěti lze udělit jen, jsou-li v rodině předpoklady katolické výchovy. Křest je bránou všech svátostí, bez něho nelze žádnou jinou svátost udělit. Dospělý prochází před křtem tzv. předkatechumenátem - seznamuje se se zásadami křesťanské víry a potom katechumenátem, kdy je zasvěcován do katechismu. U dospělého je pravidlem spojením svátostí křtu a biřmování. Křest dítěte je vlastním úkolem jáhna, ale častěji křtí kněz. Křtu dítěte by měla předcházet příprava rodičů. V případě nebezpečí smrti může křest udělit kterýkoliv muž či žena v krajním případě i nepokřtěný a takový křest se musí hned hlásit příslušnému faráři. Pokud je to možné, má mít křtěnec kmotra. Kmotr má být praktikující katolík a musí být biřmovaný.

Biřmování - tato svátost vtiskuje trvalé znamení, pokřtění jsou obohaceni dary Ducha svatého. Tradičně bývá nazýváno svátostí křesťanské dospělosti a pasováním na rytíře Kristovy. Biřmovanci jsou dokonaleji připoutáni k církvi a dostávají sílu a závazek slovem i činem být Kristovými svědky a šířit a hájit víru. Řádným udělovatelem je biskup, mimořádným kněz, který k tomu byl biskupem pověřen. Biřmování předchází povinná příprava. Biřmovanci může stát po boku biřmovní kmotr.

Eucharistie - svátost Těla a Krve Páně. Je nejvznešenější svátostí, Kristus je v ní přítomen, obětován a přijímán jako pokrm, církev jí žije a roste. Křesťané mají eucharistii v největší úctě a aktivně se účastní slavení nejsvětější oběti mše. Ne každá bohoslužba je mší svatou - eucharistií, je to jen ta, při níž dochází k proměňování chleba a vína v tělo a Krev Páně. Každý kněz je povinen sloužit mši v neděli a ve svátek. Mši může slavit (celebrovat) jeden kněz či biskup za spoluúčasti jáhna a laiků. Pokud mši slaví více kněží, jde o mši koncelebrovanou. Ce-

lebruující kněz a spolusloužící jáhni přijímají vždy pod obojí způsobou (sub utraque specie). Laici přijímají pod obojí při prvním svatém přijímání a při jiných významných okamžicích či svátcích. Podávat Tělo a Krev Páně může kněz jáhen a akolyta, výjimečně může být pověřena jiná osoba pro jeden případ např. jednotlivému nemocnému. **Mešní stips** - je nevelká peněžní částka, kterou věřící obětují při žádosti o sloužení mše na jimi určený úmysl. Na jednu mši smí být přijata jen jedna taková částka. Stipes na další mše týž den odvádí kněz svému nadřízenému. Tradičně sloužila stipendia na výživu kněze, dnes jdou např. na údržbu kostela. Kněží mají zákaz sdělovat žadatelům výši peněžní částky.

Svátost smíření - pokání - v této svátosti dosahují věřící, kteří vyznali hříchy, litovali jich a učinili předsevzetí se polepšit, od Boha odpuštění a zároveň se smiřují s církví. Příprava k této svátosti obsahuje zpytování svědomí, vzbuzení lítosti nad hříchy, odčinění poškozených, provedení zadostiučinění a přijetí předsevzetí k nápravě. Zpovědní tajemství je přísně chráněno a je absolutně neporušitelné. Udělovatelem svátosti je biskup nebo kněz.

Svátost pomazání nemocných - udělují biskupové a kněží. Svátost má být udělována v každé farnosti několikrát do roka hromadně všem nemocným. Důležité je přicházet s touto svátostí k vážně nemocným do jejich příbytku, do nemocnic, kasáren, vězení apod. Lze ji přijmout vícekrát v životě, vždy při vážné nemoci.

Udělování této svátosti doprovází poskytnutí svátosti smíření a podání Eucharistie.

Zaopatření - v případě nebezpečí smrti je kněz povinen přijít za umírajícím a poskytnout mu svátost smíření a Eucharistii. Jde o potenciální zaopatření umírajícího na poslední cestě. **Odpustky** - jsou nahrazením časných (pozemských) trestů za již odpuštěné hříchy. Pro jejich získání jsou stanovena přísná pravidla.

(Pramen: Jiří Rajmund Tretera: Církevní právo, JK Praha 1993; Kodex kano-nického práva, Zvon 1994)

Markéta Konečná

Příště: Posvěcující služba církve II.

Už déle než půl roku působí v olešnickém sboru Českobratrské církvi evangelické farářka Olina Smrčková. Napadlo mě udělat se slečnou farářkou rozhovor, aby nám přiblížila nejen svoji vlastní cestu k nynějšímu poslání, ale i své názory na věci, které by nás mohly zajímat. Neznám lepší cestu jak se můžeme leccos dozvědět o evangelické církvi a navzájem tak poznat co máme společné.

Jaká byla vaše osobní cesta k povolání kazatelky/kazatele? Jak jste poznala svoje povolání?

Pocházím z klasické tradiční evangelické rodiny a k víře jsem byla vedena od dětství. Osobní cesta k povolání kazatelky? Ta se velmi klikatila. Byl to proces hledání a vyrovnávání se s různými otázkami. Svoji roli při volbě studia teologie sehrála také doba – rozhodovala jsem se krátce po revoluci, chybělo mi humanitní vzdělání a měla jsem v sobě hluboce zakořeněnou zkušenost, že církev – fara – farář jsou místem svobody a tvořivosti uprostřed normalizační šedi. Nikde jinde, alespoň ne na venkově, jsem se tehdy s možností mluvit otevřeně o životních hodnotách, o smyslu života, o naději a víře, ale také o dějinách a kultuře, nesetkala. Proto se mi studium teologie zdálo ideální potravou pro hladovou duši... Na začátku jsme farářkou být nechtěla, studovala jsem kvůli sobě a poznatky jsem chtěla užít spíše v sociální oblasti. Nakonec jsem ale přece jenom skončila na faře a prozatím svého rozhodnutí nelituji, i když se s rolí farářky musím neustále vyrovnávat.

Jak byste několika větami formulovala čím je pro vás křesťanství?

Životní filozofií. Duchovní cestou, která mi je mezi ostatními náboženstvími nejbližší. A především zdrojem naděje – že život každého z nás má smysl a my tento smysl smíme okoušet vždy, kdy se soustředíme na Krista a snažíme se ho napodobovat – následovat v jeho chování a především lásce. Domnívám se, že specifikem křesťanství je především důraz na LÁSKU – jako na základní životní princip, postoj a hybnou sílu. Láska stojí nad zákonem a veškerému našemu konání, myšlení, morálce – dává jiný šmrnc a hodnotu.

Kristův příběh mě táhne pro svou syrovost a reálnost. Pro ono skloubení lidskosti a božskosti. Kristus přijímá lidství v jeho plnosti: se všemi potřebami a touhami, ALE nenechává ho zdivočet! Rozlišuje vůli lidskou, která má sklon k sobectví a snadno se nechá zpravidla nějakou touhou ztotožnit, a vůli Boží, která osvobozuje,

Rozhovor s farářkou sboru Českobratrské církve evangelické

obnovuje a vsazuje do vztahů. Vůli která učí naše „ukřičené lidské JÁ“ myslet na druhé, přinejmenším stejně jako na sebe. Tím, že Boží vůli nadřazuje vůli lidské, dává naší lidskosti směr a budoucnost.

Jaké jsou vaše záliby a zájmy? Kde jinde než na faře a v kostele vás můžeme potkat?

Zájmy a záliby? Četba, hudba, umění, sport... A potkat mě můžete kdekoli, nežijí v izolaci. Spíše si někdy říkám, kde mohu potkat já ty druhé?

S čím jste do Olešnice přicházela?

S osobním strachem, zda unesu roli farářky a budu si vědět rady. S nejistotou, zda zprostředkují svým farníkům to, co potřebují a co od faráře očekávají. S obavou, co se stane s mojí vírou, když bude neustále prověřována. Ale také s důvěrou, že moji farníci – kteří jsou srdeční a na Vysočinu poměrně otevření – mi pomohou, protože jim na jejich sboru a tradici záleží. A snad nejvíce: s nadějí, že zbytek – nebo spíš to zásadní – je na Pánu Bohu.

Jak se v Českobratrské církvi evangelické stane žena či muž kazatelem (kazatel=duchovní správce=farář)?

Studiem Evangelické teologické fakulty se student bohosloví stává magistrem teologie. Chce-li se stát farářem, musí absolvovat roční vikariát. To v praxi znamená, že pod vedením mentora (tím je zkušený farář s několikaletou praxí) vykonává v jeho sboru vše, co je běžnou náplní práce faráře, a pod vedením vikariátní komise absolvuje katechetický, homiletický a pastorační seminář, z nichž každý trvá dva týdny. Vikariát končí farářskou zkouškou, kdy se vikář stává farářem a obdrží Dekret volitelnosti za faráře. Sbory, které hledají kazatele jej mohou oslovit a požádat o návštěvu, při které káže a představí se v rozhovoru se staršovstvem sboru. Sbor faráře volí ve sborovém shromáždění na dobu deseti let. Teprve až je farář zvolen na konkrétní sbor, je ordinován (pověřen ke službě slova a svátostí) a po nastoupení na sbor je instalován (uveden do svého úřadu v konkrétním sboru).

Ordinaci vykonává synodní senior nebo jeho náměstek a koná se jednou za život. Instalace se koná vždy při nástupu do nového místa a sboru a koná ji senior – nejvyšší představený seniorátu (územního správního celku, který sdružuje místní

církve v dané oblasti).

První ordinace žen do služby faráře se konala 13. prosince 1953. Od té doby jsou v naší církvi ženy za farářky voleny stále častěji a předsudky vůči tomu se pozvolna vytrácejí.

Vnímáte nějaký rozdíl mezi mužem a ženou jakožto kazatelem?

Samozřejmě. Myslím, že rozdíl mezi mužskou a ženskou psychikou se přirozeně promítá i do tohoto povolání. Muži bývají zpravidla lepší organizátoři, správci, řečníci a disponují snáze s autoritou. Ženy bývají zase citlivější a vnímavější – zvláště v komunikaci a pastoraaci, a mívají intuitivní vhled do Písma i problému. S autoritou mají větší problém, i proto, že naše společnosti je stále ještě patriarchální a vůči ženám chová předsudky... Jako kazatelé Božího slova jsou muži a ženy srovnatelní.

Kým je farář ve svém sboru?

Role faráře, tak – jak se krystalizovala v dějinách – zahrnuje mnoho podob a očekávání. Farář by měl být: kazatelem, pastýřem, katechetou, vedoucím všech věkových skupin, prorokem, úředníkem, organizátorem, moderátorem, teologickým odborníkem, vůdcem a správcem sboru, reprezentantem své církve na veřejnosti... Je to role – VŠE-ZAHRNUJÍCÍ a náročná. ...Farář je ale v první řadě člověk. Roli a poslání faráře na sebe bere, ale není s ní totožný. Také – zcela přirozeně – není všuměl, není nadán pro všechny oblasti stejně. Kým tedy je ve svém sboru? --- Dovolím si redukovat na to nejpodstatnější: prostředník a svědek, který se snaží tlumočit, zpřístupňovat a přibližovat svým farníkům i lidem zvnějšku zvěst Bible, dědictví a přínos vlastní tradice spolu se svým náboženským tázáním, zkušeností a cestou.

V katolické církvi si mnozí dost dobře neumíme představit, jak by mohl ženatý kněz zvládat celé svoje poslání ve farnosti. Vy jste svobodná, ale přesto se zeptám: Jak lze kvalitně skloubit roli manžela/manželky a roli faráře, aniž by se šidilo jedno nebo druhé?

Domnívám se, že manželství samotné kvalitu práce faráře neohrožuje. Kvalita práce faráře je závislá na mnoha faktorech: na osobnosti a víře faráře, na tom, jak se v této roli cítí, jak se mu pracuje s Biblí a lidmi, kolik času vyžaduje jeho příprava, jaké vnitřní zápasy vede... Zcela lidsky a přirozeně potřebuje i farář své citové, rodinné zázemí. Žije-li tedy v manželství, záleží také velmi na jeho partnerovi: zda vyjde svému farářskému protějšku vstříc, zda je ochotný následovat ho do jeho farnosti, zapojit se do práce sboru a pomáhat, zda respektuje a unese odlišný pracovní rytmus (víkendy, svátky, dovolené) i tu skutečnost, že soukromí na faře je jiné než v běžné domácnosti.

Osobně jsem se účastnil vašeho „vedení“ do farnosti. Byl jsem mile překvapen že váš příchod do sboru nebyl jen personálním aktem, ale jeho součástí byl celý obřad. Přijeli lidé z jiných sborů, synodní senior z Prahy. Promluvila vaše předchůdkyně a další hosté. Modlili se za vás a vaše poslání. Co se týká výměny faráře, máme v naší církvi co dohánět... Jak se však určuje, který kazatel kam půjde? A jakým způsobem je kazatel odvolatelný?

Uvolněný sbor si hledá faráře sám. První krok činí staršovstvo – vytvoří si seznam kandidátů – zpravidla z řad nových absolventů vikariátu nebo z těch farářů, kterým končí jejich volební období a lze tedy očekávat, že budou uvažovat o změně místa. Tyto kandidáty osloví a pozve je na návštěvu, při které se kandidát představí – káže při bohoslužbách a vede rozhovor se staršovstvem. Pokud farář i staršovstvo s kandidaturou souhlasí, přistupuje se k volbě. Ta se koná při sborovém shromáždění a volit mohou všichni členové sboru, kteří se shromáždění zúčastní. Rozhoduje nadpoloviční většina. Farář je volený na deset let. Po uplynutí této lhůty se musí volba zopakovat – a to i v případě, že chce farář ve sboru zůstat i nadále. Farář nebývá ze svého sboru odvolán – pouze ve výjimečných případech, které stanoví Církvevní zřízení. Může ale ze sboru odejít pracovat do jiných institucí (např. služba v armádě, v nemocnicích, vězeňská duchovenská péče, práce ve sdělovacích prostředcích) nebo i do civilního zaměstnání. Pokud se chce k povolání faráře v budoucnu vrátit, musí do jednoho roku požádat Synodní radu o zachování platnosti Dekretu volitelnosti

V katolické církvi funguje hierarchické uspořádání. Jak je to v ČCE?

Zřízení ČCE je presbyterně-synodní. Základní jednotkou je místní farnost – „po našem“ sbor. V čele sboru stojí farář spolu se staršovstvem, které je voleno na šest let z členů sboru starších jednadvaceti let. Jednotlivé sbory se sdružují do územních správních celků – tzv. seniorátů. V čele seniorátu stojí senior a seniorátní výbor – jsou voleni na dobu šesti let na konventu (ten tvoří zástupci jednotlivých sborů). Nejvyšším správním orgánem ČCE je synod. Ten volí opět na dobu šesti let Synodní radu - v čele se synodním seniorem - která řídí práci celé církve a reprezentuje ji i na veřejnosti. Seniorátní výbor a Synodní rada jsou tvořeny z části farářů, z části laiky. Synodní senior pověřuje ke službě slova a svátostí (ordinace) a senior instaluje ke službě v místním sboru. ČCE má celkem 14 seniorátů a 274 sborů.

A na nejnižší úrovni, tj. ve sboru?

Sbor vede farář spolu se staršovstvem. V čele staršovstva stojí kurátor – je spolu s farářem právním zástupcem sboru. Staršovstvo zasedá jedenkrát měsíčně a jedná o životě sboru na rovině hospodářské a duchovní. O důležitých rozhodnutích se hlasuje. Jednou za rok se schází sborové shromáždění, kterého se mohou účastnit všichni členové sboru, zde je sbor informován o práci sboru na jednotlivých rovinách během roku. Sborové shromáždění také volí staršovstvo a faráře.

Co byste v ČCE opravdu vyzdvihla a co by naopak potřebovalo změnit?

Mně osobně je v Českobratrské církvi evangelické a její tradici blízká prostota vyznání. Vazba přímo a jen na Písmo a Trojjediného Boha, s důrazem na Krista a jeho postačitelnost na cestě spásy. Rovněž mi vyhovuje důraz na teologické vzdělání, které se snaží zbavit víru nánosu lidové „zbožnosti“ (tím myslím sklon k pověrčivosti, uzpůsobování si slova Písma vlastním představám a potřebám, nepřiměřené výklady – které jsou vytrženy jak z kontextu, tak z dějinného pozadí a souvislostí).

Změnit a vnitřně obnovovat by se měl jeden každý z nás, pak by se to odrazilo jistě i na atmosféře a duchu církve.

Jak vnímáte postavení vaší církve ke státu?

Pokud se nepletu, je v současnosti vztah mezi ČCE a státem v normě. Bez konfliktů, dialogický, oboustranně otevřený.

Jak vypadá váš pracovní týden?

Každou neděli v devět hodin se konají bohoslužby. Ve středu se scházejí k biblické hodině děti, a sice ve dvou skupinách: předškolní a školáci. Ve čtvrtek se koná biblická hodina pro dospělé, v pátek se schází mládež. Jedenkrát měsíčně bývá schůze staršovstva. Jednou za měsíc se také účastním Pastorální konference, což je setkání farářů brněnského seniorátu, které slouží k našemu dalšímu vzdělávání. K mým úkolům samozřejmě patří pastorační návštěvy – nemocných i zdravých. Je-li třeba, vysluhování svatě Večeře Páně v domácnostech nemohoucím farníkům. Dále pohřby a administrativní záležitosti... V případě potřeby (z důvodu nemoci či dovolené) také zástup za faráře z okolních sborů.

Jaké aktivity pro věřící (mimo bohoslužeb) jsou ve vašem sboru a jaké by tam ještě být mohly?

Zatím žádné. Mohl by vzniknout pěvecký sbor, setkání střední generace, křesťanská služba i pravidelná Nedělní škola pro děti. Ovšem na část těchto aktivit je třeba „poptávky“ a především spolupracovníků. Prozatím se soustředím na standardní povinnosti, protože jsem začátečník a potřebuji se zorientovat. Co bude dál, uvidíme.

Jak byste popsala svůj vztah a oficiální postoj k sousední katolické církvi?

Souhlasila bych s vaším panem farářem, že nevraživost a hanění se navzájem nikam nevede a hlavně působí podivně na nevěřící veřejnost. Jeden Pán a evangelium, ale jiná forma zbožnosti. Co s tím? Vést spolu rozhovor, unést jinakost

a odlišnost, neposuzovat, kdo je lepší – nýbrž se soustředit na to, co je společné a nosné pro obě konfese – ve smyslu: co spolu můžeme dělat, aniž by jedna či druhá strana trpěla. Rozhodně je nutné vzdát se na obou stranách představy, že ekumena znamená smíchání, přizpůsobování se, splnutí. Stejně jako představy, že jednota znamená jedinstvo či sjednocení.

Období rekatolizace po Bílé hoře je asi velkým břemenem ve vzájemných vztazích. Vidíte tuhle událost jako vyřešenou? Jakou váhu u evangeliků měla a má omluva současného papeže za všechny velké chyby, jichž se římskokatolická církev dopustila?

Domnívám se, že vztah mezi evangelickou a katolickou církví v Čechách je silně zatížen dějinnou zkušeností a rekatolizace je kamenem úrazu – alespoň pro evangeliky. Máme v sobě hluboce zakořeněnou vzpomínku na křivdy a násilí, kterých se katolická církev na té naší programově dopouštěla. Pronásledování pro odlišné vyznání, exulantské evangelických vzdělavců, kněží, pánů, pálení knih, diskriminace... a staletý zápas o přežití vlastní formy zbožnosti a vyznání - to vše spoluutvářelo identitu a vlastní tradici ČCE. Mluví se o tradici otců, o jejich obětech pro víru, nelze to zapomenout a těžko se vzpomínkám ubírá emociální hrot. Omluva papeže je vstřícné gesto, leč nevymaže nahromaděnou bolest a nedůvěru náraz. Možná i proto, že mnozí jsou pamětníky pohrdání a ústrků od svých katolických bratří ještě v nedávné minulosti. Obnovit a získat ztracenou důvěru je vždycky dlouhodobá záležitost, která žádá trpělivost a výdrž.

Co Vás v Olešnici potěšilo a co naopak nemile překvapilo?

S Olešnicí se stále ještě sžívám. Nedaří se mi příliš proniknout „ducha obce“ (není to ani typická vesnice, ani typické město). Potěšili mě moji farníci svou přirozeností a srdečností... A nemilým překvapením pro mě je kulturně - společenský život: že se tu téměř nekonají kulturní akce jako jsou klasické výstavy, besedy, přednášky, koncerty a také určitá izolace Olešnice v důsledku její polohy na pomezí krajů...

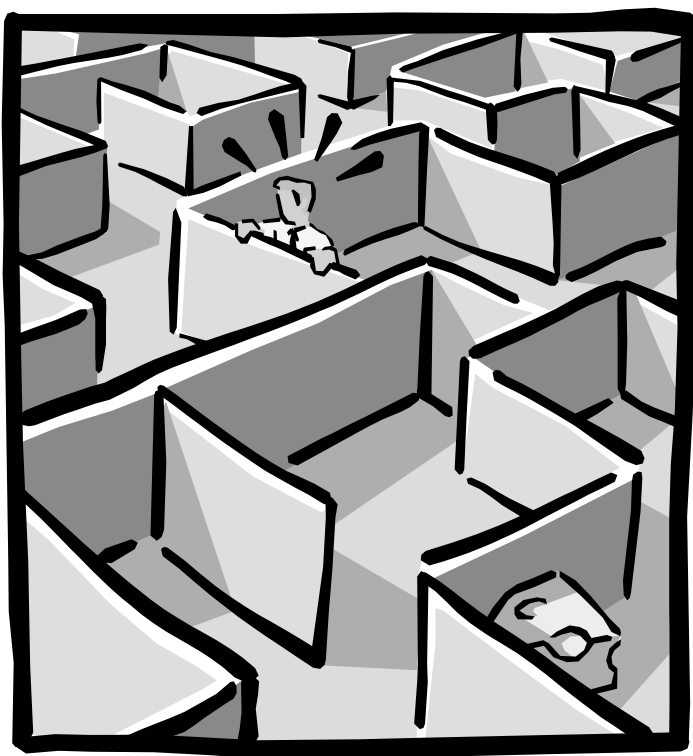
Myslím, že ekumenické bohoslužby konané společně ČCE s naší církví získávají své pevné místo. Jaké vidíte další možnosti spolupráce mezi našimi dvěma církvemi?

Možností lze teoreticky nalézt mnoho. Ale jejich realizace v praxi není již tak jednoduchá a závisí jak na osobnostech místních farářů (zda jsou ekumenické myšlenky nakloněny, zda se snaží své farníky vzdělávat v teologických otázkách, zda nezaujatě vykládají církevní dějiny, zda seznamují své farníky s podobou ostatních církví a vysvětlují její pojetí víry), tak na dobré vůli a ochotě farníků na obou stranách... Z praxe vím, že spolupráce mezi evangelickou a katolickou církví funguje velmi dobře v sociální oblasti.

V ekumenicky laděném prostředí by asi také měla být běžná účast na pohřbech a podpora různých aktivit (slavnosti ve farnosti, koncerty, přednášky), které pořádá ta „druhá“ církev, popř. společně připravované akce. ... Jsme toho schopni? ... Jde to hned? ... To není otázka jen pro faráře.

Díky moc za rozhovor

Jožin Soukal

- Bůh nás nezklame

Na světě není člověk, který by neměl starosti a problémy. Někdy je jich takové množství, že člověka zavalují ze všech stran. Jejich příčiny mohou být různé. Někdy jsou to potíže, které vyplývají ze společného života s druhými lidmi, někdy jsou to starosti finanční, jindy starosti o vlastní budoucnost, strach z nemoci, z bezmocnosti, obavy z toho, kdo se o nás postará až budeme sami bezmocní. Příčin proč máme starosti je nesmírné množství. Kdybychom spoléhali jen na své síly a schopnosti, byli bychom naplnění stálou nejistotou a a ta by nám brala radost ze všeho, co prožíváme.

Věříme v Boha, v jeho všemohoucnost a současně dobrotu a lásku ke každému z nás. Věříme, že se na něho můžeme obrátit vždycky, když cokoliv potřebujeme a když máme jakékoliv starosti. Tam, kde my lidé jsme naprosto bezradní, má On nepřeberné množství řešení, která předčí všechna naše očekávání a všechny naše představy. Musíme se však k němu obrátit s naprostou důvěrou a jistotou, že nás nezklame. I když nám nesplní naše prosby tak, jak my si představujeme, jistě je ve své dobrotě splní způsobem, který je pro nás lepší a dokonalejší a v době, která je pro nás nejvhodnější. Naše důvěra v Boha nesmí kolísat ani tehdy, kdy se nám zdá, že je všechno beznadějně a ztracené. Tato situace může být jen zkouškou naší vytrvalosti a trpělivosti. Vždycky, když se budeme dívat na svůj život s odstupem času, poznáme že to jak Bůh řídil náš život, bylo pro nás nejlepší.

Pevná důvěra v Boha za všech okolností je veliký dar, za který máme často prosit a když ho dostaneme, tak za něj děkovat a být vděční. Víme, že naše vděčnost není nikdy dost veliká a proto je třeba ji stále prohlubovat. V životopisech svatých máme velké množství vzorů stálosti i v těch nejtěžších situacích a vyřešení problémů způsobem, který nikdo nepředpokládal.

Učme se stále spoléhat se na Boha a na jeho dobrotu a lásku k nám. A to i v situacích, které se nám budou zdát velmi těžké. Naši důvěru Bůh nikdy nezklame.

otec Josef Šik

Symposium o ekumenismu

Jiří Sýkora

Vatikan. „Ekumenismus je duchovním procesem, kdy se více přibližujeme ke Kristu a kdy se přibližujeme jedni druhým“. To jsou slova kardinála Waltera Kaspera, předsedy papežské rady pro jednotu křesťanů pronesená v průběhu Sympózia na téma „Bilance ekumenismu po 40 letech od koncilního dokumentu *Unitatis redintegratio*“. Během semináře, který byl včera zahájen na Saleziánské Univerzitě v Římě, různí relátoři analyzovali současnou situaci ekumenického dialogu. „V situaci globalizace, která charakterizuje naši dobu, je ekumenismus odpovědí na znamení časů“, zahájil kardinál Kasper svoji přednášku dnes dopoledne. Jedním ze základních bodů jeho obsáhlé přednášky byla zmínka, že „v procesu ekumenického hnutí je otázkou nejen obrácení druhých, ale obrácení všech k Ježíši Kristu“. Na tuto myšlenku pak navázal emeritní arcibiskup Canterbury, George Carey, který s poukazem na encykliku *Lumen Gentium* uvedl, že Kristovo tělo je tělo putující na zemi, které slouží světu a dosvědčuje evangelium smíření. Stává se výzvou v souladu s anglikánskou teologií, právě protože je universální výzvou. Bezprostřední koncept, pokračoval arcibiskup z Canterbury, je rozveden v Dekretu o ekumenismu *Unitatis Redintegratio*, kde je rozvedena povaha církve pocházející z Boží lásky. To je úkolem ekumenismu, vyjádřený konkrétně v Kristově oběti pro všechny. Z toho vyplývá, že ekumenismus – potvrdil kardinál Walter Kasper – není jen čistě akademickou nebo diplomatickou otázkou, ale také duchovní. „Pouze v Duchu svatém můžeme pracovat na tom, aby se naplnila Ježíšova modlitba, kterou pronesl v předvečer své smrti: aby všichni byli jedno“.

Johana Bronková

Vatikan. „K ekumenické bilanci“ – tak zní motto sympózia, které probíhá na Papežské salesiánské univerzitě v Římě u příležitosti čtvrtstoletí koncilního dekretu *Unitatis redintegratio*. Sympózia se účastní také zástupci pravoslavi, anglikanismu a luteránského protestantismu.

Na programu jsou hlavní otázky svázané s cestou k jednotě křesťanů: primát římského biskupa, učení o ospravedlnění, mariánský kult a různé etické otázky. Diskutovat se bude také nad současným stavem ekumenického hnutí. Zvláštními hosty jsou předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů, kardinál Walter Kasper, a emeritní anglikánský arcibiskup z Canterbury, George Carey.

Ekumenismus musí projít přes bolestný proces

Johana Bronková

Řím. Katolíci a anglikáni by se měli více učit od sebe navzájem – uvedl bývalý arcibiskup z Canterbury, George Carey. Během své přednášky v Oratoři Caravita, emeritní primas anglikánské komunity mluvil o své rostoucí úctě ke katolické církvi. Zároveň vyjádřil bolest nad slabými výsledky úsilí o jednotu křesťanů. Arcibiskup Carey hostuje na Papežské gregoriánské univerzitě, kde přednáší cyklus o ekumenismu.

„Jsem netrpělivý člověk a nevidím důvody, proč nemůžeme postupovat rychle na cestě k plné jednotě – prohlásil arcibiskup Carey.- Nemohu se dočkat dne, kdy jako jedno tělo budeme společně slavit eucharistii“– dodal . Eucharistická jednota vyžaduje od obou církví pochopení, že ekumenismus musí vést přes bolestný proces „předávání starých pravd novým způsobem, tak aby každý z nás mohl povědět: Právě tak věřím.“ „Přestože mám velmi rád Svatého otce, mám dojem, že v rukou papež možná leží příliš mnoho, že chybí kolegiálnita“ – uvedl anglikánský arcibiskup Carey. Na druhou stranu se podle jeho názoru mají anglikáni od katolíků učit, že existují takové morální a věroučné pravdy, které nepodléhají otevřené debatě.

Nová kniha Jana Pavla II.

[Johana Bronková](#)

Vatikan. „Vstaňte a pojd'me“ je titul nové knihy Jana Pavla II. Na pultech knihkupectví se objeví na papežovy narozeniny, 18. května. V Itálii ji publikuje nakladatelství Mondadori, v Polsku krakovské Nakladatelství sv. Stanislava.

Kniha obsahuje vzpomínky a reflexe z doby biskupské služby Karola Wojtyly, počínaje nástupem na Krakovský arcibiskupský Stolec roku 1958 a je pokračováním autobiografické knihy „Dar a tajemství“, vydané před osmi lety. Titul „Vstaňte a pojd'me“, je citací z Markova evangelia. Jsou to slova, kterými na začátku pašijí Ježíš vybízí Petra, Jakuba a Jana v Getsemanské zahradě.

V Římském hotelu *Excelsior* knihu včera představili novinářům zástupce nakladatelství Mondadori, Maurizio Costa, a vatikánský mluvčí Joaquin Navarro Valls. Nešlo ještě o prezentaci knihy v pravém slova smyslu, nýbrž o podpis smlouvy o postoupení autorských práv mezi nakladatelstvím Mondadori a Vatikánským nakladatelstvím.

Přestože text zatím nebyl zveřejněn, nakladatelství uvedlo některé základní údaje: kniha má 200 stran, včetně krátkého úvodu, ve kterém Jan Pavel II. vysvětluje, co ho vedlo k vydání druhé části autobiografie. Text je rozdělen do více než 40 číslovaných kapitol a šesti „logických“ částí. Náklad italské překladu se bude pohybovat okolo 280 tisíc výtisků.

Podle Navarro Vallse jde o čtivou knihu vzpomínek a úvah, napsanou vyprávěcím stylem, okořeněným typickým Wojtylovským humorem.

Podíl z prodeje knihy, který Papež dostane, je určen na charitativní účely. „Půjde na zvláštní charitativní fond, ale bude to Papež, kdo rozhodne kdy a jak bude využit,“ uvedl Navarro.

Knihu papež částečně diktoval a částečně osobně napsal v několika měsících od března do srpna 2003. Originálním jazykem je polština, překlady do italštiny, angličtiny, francouzštiny, španělštiny a němčiny připravuje nakladatelství Libreria Editrice Vaticana.

Komu slouží média?

Diktatura povrchnosti aneb kam se poděla kultura žurnalistiky

[Johana Bronková](#)

Včera večer jsem odcházela z redakce s divně nepříjemným pocitem. Zdánlivě k tomu nebyl důvod – vysílání proběhlo v pořádku, všechny redakční práce byly skončeny. Pravá příčina mi „došla“ až když jsem už kráčela ulicí, které vévodí impozantní kulisa Svatopetrské baziliky: poslední co jsem četla byl monitoring médií. Nemějte obavy, nechystám se vysílat záznamy z deníku. Ale přeci jen: v konfrontaci s tak skvělým dílem evropské kultury, které v sobě nese napříč staletími tolik významu a smyslu, se neurčitý pocit stále více konkretizoval. Kam se poděla kultura žurnalistiky, nebo co je vlastně považováno za kulturu v téhle oblasti, která dnes formuje vědomí i svědomí naprosté většiny lidí?

Jan Pavel II. včera převzal jedno z nejprestižnějších ocenění, které se veřejným osobám a institucím v Evropě uděluje. Naše noviny o tom naprosto mlčí – včera a dnes znovu. Zajímá je např. Čilý obchod kolem Krista – jak Hospodářské noviny glosují manažerské příživnictví kolem Gibsonova filmu – ale dobrá, jsou to noviny Hospodářské, ať glosují. Pak se ale dočtete – u příležitosti příchodu nového apoštolského nuncia do ČR – že jeho předchůdci nedokázali domluvit podmínky smlouvy s Vatikánem a je vám zatajeno, že o podmínky ani tak nešlo, ty byly domluveny a schváleny. Kdo se nedomluvil, byl parlament, v němž navíc převažovaly hlasy strany, která smlouvu připravila.

Jak se vyrovnat s tím mlčením o podstatném a mluvením o podružném, ne-li přímo nepravdivém? Snad jde přeci o kulturnost a slovo kultura, pochází – jak známo z latinského *colo, colere*, obdělávat půdu, opatrovat něco, něco pěstovat, ba dokonce uctívat. *A nebo o to už nejde?* Kdo něco pěstuje, očekává, že zaseté vyroste a přinese plody; kdo opatruje, tomu leží na srdci to, co opečovává, a kdo uctívá, obrací se, je vykloněn směrem k uctívanému, spíš se ho dotazuje, touží chápat, než zahrnuje svými nápady.

Co z toho a k čemu! Když nejde o nic, co by souviselo s prostou definicí kultivovanosti - musí napadnout snad každého, ve světlém okamžiku, kdy vykročí z bludných kruhů konzumismu, ve kterých se chtě nechtě točíme do jisté míry všichni. Z tklivých úvah mě osvobodila částečná definice, kterou jsem si prozatím postavila: zřejmě jde o profánní obměnu onoho strašidla, kterému se říká, značně devalvovaným termínem „duch doby“.

Snad bych nechala své úvahy na jindy, kdyby ředitel misijní agentury Misna nenapsal ve svém dnešním sloupku na stejné téma. „Můžeme to ještě nazývat žurnalistikou?“ ptá se P. Giulio Albanese v nadpisu svého článku. „Před malou obrazovkou, při listování většinou časopisů nebo s uchem u rádia, jsme dennodenně svědky zničujícího zjednodušování zpráv, které degenerují až k jakési extrémní banalizaci. Je to umná operace, jejímž cílem je rozprášit obsah na rovině instinktivní emocionality nebo dokonce v hulvátské senzacechtivosti,“ píše ředitel Misny. „Všechno jako by se redukovalo na barevné žurnály prošpikované fotbalem, harlekýny, drby, péčí o pleť apod.“

Jak z povzdálí sleduji na internetu hlavní české deníky, nelze nedat za pravdu P. Albanesemu i v dalším: „Když pak zásahem vyšší síly přijdou témata mezinárodního dosahu, postoje jsou dvojí: buď jsou naprosto ignorovány nebo v lepším případě redukovány na stereotypy à la Western, kde se od první chvíle ví, kdo jsou

ti dobří a kdo špatní... Všechno se řídí logikou komerce, řízenou módou a trendy.“

Pater Albanese podotýká, že nestačí horovat pro svobodu tisku, ani projevoval vášnivě nadšení pro novinářskou profesi. Víc než kdy dřív je třeba klást si etické otázky. „Mýlí se ten, kdo vidí v edičních plánech jen volbu věcí provizorních, okamžitých nebo pomíjivých. Naopak, tento způsob komunikace má mít trvalé následky - chce totiž ochromit mozek lidí, aby odpovídali na diktát zájemových skupin,“ dodává Giulio Albanese.

To všechno jsme už možná slyšeli, podobná slova jsme přečetli. Tentokrát je ale píše člověk, který vede agenturu přinášející zprávy z míst, kde jde o životy tisíců ba statisíců lidí – a potažmo nepochybně i o budoucnost Evropy; je totiž jen otázkou času, kdy strkání hlavy do písku definitivně přestane stačit.

Ředitel agentury Misna uzavírá: „Faktem zůstává, že války na jihu světa jsou nadále zapomenuté a že víme málo nebo nic například o africké kinematografii. Informovat je povinností, být informováni – právem. Ať chceme nebo ne, opakem obou, je diktatura.“

Reflexe křesťanských kořenů není sekundárním tématem

Svatý stolec vyjádřil politování nad opozicí vlád některých států k uznání křesťanských kořenů Evropy v novém ústavním dokumentu EU. Přesto figuruje v prohlášení vydaném tiskovým úřadem Svatého Stolce ke včerejšímu schválení konstituce na prvním místě uspokojení nad touto „novou a důležitou etapou procesu evropské integrace“ a nad tím, že ústava uznává status náboženských vyznání ve členských státech a vybízí Unii, aby s nimi udržovala otevřený, transparentní a pravidelný dialog. Boj proti zařazení odkazu na křesťanské kořeny Evropy ze strany některých vlád označuje prohlášení za opominutí historické zřejmosti a křesťanské identity evropských národů.

Na druhé straně „Svatý Stolec vyjádřil uznání a vděčnost těm vládám, které s vědomím minulosti a na historickém horizontu, z něhož nová Evropy povstává, nasadily síly za konkrétní výraz svého náboženské dědictví. Musíme vzpomenout velkou angažovanost na různých úrovních, vedoucí ke zmínění křesťanského dědictví Evropy v tomto traktátu; aktivita, která probudila reflexi politických představitelů, občanů a veřejného mínění v otázce, která v dnešním národním, evropském a světovém kontextu není nikterak sekundární.“ – čteme ve vyjádření tiskového mluvčího Svatého Stolce ke schválení Evropského ústavního dokumentu.

Dodejme, že mezi hlavní oponenty jakékoli zmínky o křesťanství v preambuli evropské ústavy byla Francie a Belgie. Za explicitní zápis o významu křesťanství pro formování Evropy se naopak vyslovily na konci května Česká Republika, Itálie, Litva, Malta, Polsko, Portugalsko a Slovensko.

Johana Bronková

Úspěch i ztracená příležitost

Význam Ústavního dokumentu spočívá v tom, že znovu definuje demokratické poslání Unie – stojí v prohlášení Komise evropských biskupských konferencí ke schválené podobě ústavy EU. Také COMECE vítá konsensus, ke kterému zástupci evropských vlád dospěli, jako potvrzení schopnosti představitelů Evropské unie pracovat pro společné dobro. Prohlášení chválí jasné formulace hodnot a cílů a princip subsidiarity, který umožňuje všem občanům podílet se na tvorbě politiky.

Za obzvláště vítané označuje prohlášení formulace zakotvující náboženskou svobodu a roli náboženských společenství ve veřejném životě. Článek I-51 zahrnuje důležitý princip oddělení náboženské a politické sféry při zachování ducha otevřenosti mezi oběma. „Revidovaný text preambule představuje také vyváženější a přesnější výčet zdrojů, z nichž Unie vychází. Ústavní dokument odkazuje v úvodních slovech na „kulturní, náboženské a humanistické dědictví“ Evropy a zdůrazňuje tak roli tohoto dědictví, jehož zásadní součástí je křesťanství – pro dnešní Evropu.“ S politováním se v této souvislosti vyjadřují reprezentanti Evropských biskupských konferencí o tom, že nedošlo k explicitnímu uznání nesporného příspěvku křesťanství a dalších tradic. To však nic nemění na tom, že hodnoty Evropské unie, tak jak jsou popsány v článku I-2 – především respekt k důstojnosti člověka – jsou inspirovány křesťanským myšlením. V tom smyslu jde o ztracenou příležitost navázat v budování evropské budoucnosti na její společné dědictví – napsal v prohlášení COMECE její generální sekretář, mons. Noël Treanor.

Johana Bronková

Politika není nikdy absolutní hodnotou

Rezignaci na Invocatio Dei – odvolání k Bohu ve schválené podobě evropské konstituce, kritizovaly ve společném prohlášení také dvě největší církve v Německu. Předseda Německé biskupské konference, Karl Lehmann, a předseda Rady evangelických církví, Wolfgang Huber, vytýkají autorům ústavy také vynechání zmínku o židovsko-křesťanských kořenech Evropy.

V prohlášení se zdůrazňuje lítost nad tím, že ani vzhledem k dějinné zkušenosti Evropy plné utrpení válek a diktatur nebylo poukázáno na odpovědnost před Bohem. „... neboť každé lidské uspořádání je dočasné, omylné a nedokonalé a politika není nikdy absolutní hodnotou“. Oba zástupci katolíků a protestantů zároveň ocenili schválení konstituce jako důležitý krok v evropské integraci. Za zvlášť významné označili spojení konstituce s Chartou základních lidských práv. S uspokojením dále konstatovali, že nová ústava respektuje status církví a náboženských společenství v jednotlivých zemích Unie.

Johana Bronková

Klaníme se zemi, kterou stvořil Bůh, ale bez Boha

V Bruselu nedošlo k ústupkům v otázce obsahu preambule ústavy Evropské

unie ohledně křesťanských kořenů evropské kultury a *Invocatio Dei* – uvedl rektor Papežské teologické akademie v Krakově, mons. Tadeusz Pieronek. V komentáři pro Polskou tiskovou agenturu zhodnotil bruselský kompromis jako falšování evropské skutečnosti a „Klanění se zemi, kterou stvořil Bůh, ale bez Boha.“

„Je to o to smutnější, že Evropa by si dnes měla uvědomovat, že zavádění jakékoli ideologie na místo skutečného pluralismu a uznání hodnot vyznávaných obyvateli Evropy je stejně nebezpečné, jako odvolávání se na jakoukoli ideologii minulosti.“ – uvedl biskup Pieronek. Podle rektora Papežské teologické akademie tento typ klamu, založeného na zamlčení evidentních historických skutečností, budí obavy, že v něm Evropa bude pokračovat. Bylo by lépe, takovou preambuli zcela vynechat“ – zdůraznil biskup Pieronek.

Johana Bronková

Evropa nedokáže formulovat svou identitu

Za dobrý kompromis, i když s výhradami, považuje novou Evropskou ústavu italský ministr pro evropskou politiku, Rocco Buttiglione. V rozhovoru pro náš rozhlas uvedl, že dokument má ústavní charakter. Nejde tedy o jednoduchou dohodu mezi státy. Je to dokument, který spojuje národy jako smlouva mezi občany, protože byl vypracován jejich zástupci – zdůrazňuje Buttiglione. Pokud jde o vynechaný odkaz na křesťanské kořeny Evropy, italský ministr je kritičtější: „Evropa nedokáže v silném smyslu formulovat svou identitu. Hledá sebe samu.“ – uvedl Buttiglione. Zároveň upozorňuje, že ústava není konečnou stanicí historického procesu evropské integrace, budou následovat další etapy.“

Obrana života je úkolem každého

Naše doba trpí nedůsledností. Na jedné straně vynáší do nebes blahobyť, na straně druhé odděluje důstojnost a základní lidská práva od jejich kořenů. Upozornil na to Jan Pavel II. v poselství novému španělskému velvyslanci u Svatého Stolce. Jorge Dezcallar de Mazarredo předal dnes ve Vatikánu své pověřovací listiny.

V listu předaném diplomatovi Svatý otec připomíná křesťanské kořeny Španělska a historickou úlohu Španělů v dílu evangelizace. „Nezanedbávejte nikdy toto poslání, které bylo chloubou vaší země v minulosti a je smělou výzvou pro budoucnost,“ opakuje papež svou výzvu z loňské návštěvy v Madridu. Povzbuzuje dále k budování společnosti zakotvené v nezcizitelných hodnotách a důstojnosti lidské osoby. Obrana života je úkolem každého, nejen křesťanů. Autentickými úspěchy společnosti jsou pouze ty, které chrání život každého člověka a dobro celé společnosti.

Jan Pavel II. připomněl dále jedinečnost manželského svazku, který nelze zaměňovat s jinými svazky. Zmínil také službu církevních vzdělávacích zařízení a upozornil, že zainteresovaným rodinám by mělo být dopřáno právo na výuku katolického náboženství ve státních školách.

Johana Bronková

Na tomto místě bychom vás rádi informovali o tom, co zřejmě nejvíce hýbe naší pozorností a to o aktuálním stavu finančního zajištění probíhající rekonstrukce věže kostela.

Nejprve stručná rekapitulace. Práce započaly ve středu velikonočního oktávu tj. 14.4. a to stavbou lešení. Ve vysokém tempu byla rozebrána střecha kostela a všichni mohli na vlastní oči uvidět v jakém stavu dřevěná konstrukce byla. Také byla nalezena pamětní listina o jejímž obsahu byli informováni nejen olešníčtí občané, ale celé boskovicko díky článku v regionálních novinách.

Jednotlivé části, z nichž se dřevěná konstrukce skládala, byly rozebrány a odvezeny do Poličky kde byly vyrobeny jejich přesné kopie. Poslední týden v květnu začaly práce na rekonstrukci omítky kostela. Omítka byla otlučena až na zdivo, takže jsme mohli uvidět původní část věže postavenou z kamene i část přistavenou později z cihel. Ihned po otlučení nastoupili zedníci a postupně rekonstruuji celou omítku.

Na rekonstrukci střechy věže pracuje firma Báča z Poličky, zednické práce zajišťuje firma Miroslav Plíhal z Hodonína.

A nyní k aktuálnímu stavu financí. Rozpočet rekonstrukce střechy věže činí 1.077.000 Kč. **Doposud jsme zaplatili 531.863,- Kč.** Firmě Báča zbývá doplatit 617. 898,- Kč. Připočítat musíme nová dubová okna se „sklíčky“ - cena je odhadnuta na 70.000,- Kč. Oprava křížku s makovicí a jejich pozlacení bude stát řádově 35.000,-Kč.

Předběžný rozpočet rekonstrukce fasády včetně malby činí 218.000,- Kč. K tomu je třeba připočítat rozpočet na opravu ciferníků odhadovaný na 27.000,- Kč, půjčení lešenářského výtahu, které počítáme na 20.000,- Kč, oplechování ozdobných říms na fasádě - odhad činí 5.000,- Kč a hromosvod, jehož cenu neznáme, ale počítáme předběžně se 40.000,- Kč.

Sečteme-li všechny ještě plánované výdaje dojdeme k sumě **1.035.000,- Kč**, kterou **ještě zbývá doplatit**. Odkud vezmeme další peníze ?

1. Na běžném účtu máme 84.000,- Kč
2. Od krajského PÚ dostaneme 100.000,- Kč
3. Od Města Olešnice dar ve výši 150.000,- Kč
4. Za prodej pozemku fotbalové hřiště 300.000,- Kč (musíme však odečíst daň)
5. Na hotovosti máme 48.000,-Kč
6. Na darech jsme získali 40.000,- Kč.

Celkově máme 722.000,- Kč.

Do potřebné sumy zbývá ještě **313.000,- Kč.** Kolik času budeme potřebovat, abychom je získali a jestli je tato suma konečná, ukáže čas. Před námi je ještě 5 sbírek určených na opravu věže, uvidíme kolik jsme ušetřili v zimním období na plynu a jak vytrvalá bude velkodušnost dárců.

Jak bylo již zmíněno v úvodníku tohoto zpravodaje, pustili jsme se do díla, které nás mnohonásobně přesahuje, v čase i v běžném způsobu uvažování. Víme, že naše snaha nás přežije a bude svědčit i příštím generacím o naší víře v Boha a také o naší úctě k práci našich předků. Je velkou ctí, že se tohoto díla smíme zúčastnit právě my. Jsme přesvědčeni, že Bůh dá dokončit, co jsme s jeho pomocí byli ochotni započít.

Náš dík patří také všem větším i menším dárcům, kterým není lhostejná budoucnost farního chrámu sv. Vavřince, ikdyž nejsou členy Katolické církve.

Svátosti

Ve farním chrámě sv. Vavřince **byli pokřtěni:**

11.4. 2004 Martin Krčil, narozený 18.2. 2004 v Novém Městě na M.

24.4. 2004 Roman Josef Beneš, narozený 27.2. 2004 v Boskovicích

25.4. 2004 Ondřej Josef Mir. Škranc, nar. 4.3. 2004 v Boskovicích

23.5. 2004 Jana Marie Havlová, nar. 5.2. 2004 v Boskovicích

30.5. 2004 Radim Nevrlík. Nar. 1.5. 1995 v Boskovicích

5.6. 2004 Jiří Tomáš Kotolan, nar. 21.4. 2004 v Brně - Bohunicích

Do stavu manželského vstoupili :

17.4. 2004 Josef Šafr a Iva Krejčí

1.5. 2004 Miroslav Halámek a Soňa Vrbková

19.6. 2004 Petr Frkous a Štěpánka Šuterová

Poprvé přistoupilo ke svatému přijímání 15 dětí z Olešnice, Trpína, Crhova, Rozsíčky a Kunštátu :

Hana *Balcarová*, Jana *Valachová*, Lucie *Švábová*, Markéta *Adamcová*, Petra *Škrabalová*, Terezie *Novotná*, Veronika *Boucníková* a Veronika *Petráková*,

Antonín *Novotný*, Martin *Břenek*, Michal *Bílek*, Michal *Tenora*, Petr *Motyčka*, Radim *Nevrlík*, Vladimír *Houdek*.

Od **6. do 14. července 2004** konáme ministrantskou pouť na světově známé poutní místo do Schönstattu k Panně Marii Třikrát Podivuhodné.

V této době budou **mše svaté** pouze **7.7. ve středu v 18.30 hod**

9.7. v pátek v 18.30 hod

11.7. v neděli v 8.00 a 11.00 hod

14.7. ve středu v 18.30 hod

V naléhavých případech (zaopatření nemocného, domluva pohřbu) se obraťte na pana děkana do Letovic : tf. **516 474 165**, mobil **777 036 888**.